

## ZEZEN LARRUA

(*S. Espriu-ren La pell de brau  
Otsalarrek euskaratua*).

### I

Sepharad-eko hondartzan zezenak  
erasotzen du larruaren zabaleran  
eta bandera altxatua bihurtu.  
Haizearen kontra, zezen larru  
hau, odolez estalitako zezena,  
eguzki urrez gogorturiko zapi bat baizik  
ez da, kasik betirako denboraren martiretzari  
eskainia, gure otoitza  
eta gure biraoa.  
Era berean biktima eta borrero,  
gorrotu eta maitatu, kexaz eta parrez,  
zerupeko eternitate itxian.

## II

Zezen larruaren zabalera zera,  
Sepharad zaharra.

Eguzkiak ezin lehortua,  
zezen larru,  
denok ixuritako odola,  
bihar ixuriko duguna,  
zezen larru.

Itsas gainetik begiratzen badut,  
kantuz urrutiruntz aldendutzen banaiz,  
amesetan barneratzen banaiz,  
begiratzera ausartzen naizen guztian  
nere bihotzera eta bere izutasunera,  
zezen larru zabalera ikusten dut,  
Sepharad zaharra.

## III

Larrua tanbor bat da  
eskuz kolpatua  
beldurrez,  
zaldiaren harrapaladan  
ezin

hatzemanaz azken garaipenaren  
atsedena.

Sepharad eta herioa,  
zaldi argala, zaldi eroa:  
maiz ezin bereziz  
bere izena  
denboraren amets  
oinazezkoan.

## IV

Zaldi argalaren harrapalada  
urte tristeetan, bide latzak  
Sepharad-ekoak.

Oinaze lehorrak eskatzen du  
ur ongarria, gari.  
Guti baldin bada, euri garbia  
ez dadila bihurtu odol.

Gure gaua, izuaren  
oharle ernea,  
entzun nola hurbiltzen diren,  
zezen-larruaren zabaleran,  
ezpainik gabeko irriak,  
harrapaladazko ames gaiztoa.

Lasterka barneratzen bahaiz  
hire entzumenaren gauan,  
Sepharad zaldi ero,  
zigor eta ezpatak  
gobernatuko haute.

Ezin du printzerik hauta  
odola ixuri duenak,  
saldukeria edo lapurretadunak  
edo jaso ez zuenak  
poliki poliki tenplua  
bere lanarena.  
Suarekin lehenik erretzen duk  
libertatea.

Hurbildu hadi begiradaz  
hizotz honetan,  
ikas benetako  
hire gaitzaren ezina:  
idoloaren aurpegian  
beha zak.

## VI

Gailurreratu dukan idoloa, hire gaitzaren irudia.

Gure neguaren egun urruti batean,  
jadanik zeru honen babespean,  
bekaizkeriaren bihotzean errotzen ikusten genuen  
izu Sepharad-eko krimen handia:  
pekatuaren muga gabeko tristura  
anaiarteko guduaren garaipenik gabe.  
Itsasoaren bestaldetik iritsiak  
beti odolez beteriko alor idorretara,  
lanaren oinazeak salbatzen gaitualarik,  
oroipenezko elizaren argiak gidatuz,  
geldiro irabaziz libereak baketsua.